

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Filipa Dienstbiera, Tomáše Herce, Davida Hipšra, Tomáše Kocourka, Tomáše Rychlého a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem, sídlem Tř. Tomáše Bati 385, Zlín, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, za účasti: **1) D. S.**, **2) Celní úřad pro hlavní město Prahu**, sídlem Washingtonova 1623/7, Praha 1, o kompetenční žalobě podle § 97 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve sporu o věcnou příslušnost vydat rozhodnutí ve věci postoupené Celním úřadem pro hlavní město Prahu žalobkyni přípisem ze dne 19. 10. 2023, č. j. 195717-24/2023-510000-12,

t a k t o :

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků ani osob zúčastněných na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně obdržela dne 23. 10. 2023 přípis od Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 195717-24/2023-510000-12, označený jako „Předání věci – osm přestupků projednávaných ve společném řízení (D. S.)“, který se týkal osmi přestupků vedených celním úřadem ve společném řízení pod sp. zn. 565642-9/2019-510000-12. Jedná se o řízení o přestupcích, které měl spáchat D. S. (dále jen „obviněný“) zpracováním a šířením zakázané reklamy propagující hazardní hry provozované v ČR prostřednictvím platformy YouTube bez základního povolení vydaného Ministerstvem financí.

[2] Celní úřad v předchozím průběhu společného řízení vydal rozhodnutí ze dne 12. 3. 2020. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný odvolání ke Generálnímu ředitelství cel, které je rozhodnutím ze dne 11. 5. 2020 zamítlo a prvostupňové rozhodnutí potvrdilo. Obviněný brojil proti rozhodnutí odvolacího orgánu správní žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 18. 1. 2023, č. j. 15 Af 23/2020-277, předchozí rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil celnímu úřadu k dalšímu řízení.

[3] Následně celní úřad přistoupil dne 23. 10. 2023 k předání řízení o přestupcích žalobkyni s odůvodněním, že nabytím účinnosti zákona č. 242/2022 Sb., o službách pro sdílení videonahrávek, byl změněn také zákon o regulaci reklamy a zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v důsledku čehož zanikla věcná příslušnost celního úřadu k projednání předmětných přestupků, neboť podle § 7 písm. a) a § 8b odst. 1 zákona o regulaci reklamy je věcně příslušná k projednání přestupků spáchaných ve službách platform pro sdílení videonahrávek výhradě žalobkyně. Ta se však s odůvodněním celního úřadu neztotožnila a dovozuje, že není věcně příslušná k rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů došlo podle žalobkyně ke vzniku negativního kompetenčního sporu mezi ní a celním úřadem.

II. Kompetenční žaloba

[4] Žalobkyně podala k Nejvyššímu správnímu soudu kompetenční žalobu podle § 97 odst. 1 písm. c) a odst. 3 s. ř. s.

[5] V žalobě žalobkyně poukazuje na skutečnost, že celní úřad žalobkyni věc postoupil až po více než roce od účinnosti zákona o službách platform pro sdílení videonahrávek, v řízení dokonce pokračoval až do 23. 10. 2023. Přijetím zákona o službách platform pro sdílení videonahrávek došlo také ke změně zákona o regulaci reklamy, kde však chybí příslušná přechodná a závěrečná ustanovení. Za druhou stranu kompetenčního sporu žalobkyně označuje Ministerstvo financí jako ústřední správní orgán organizačně nadřazený celní správě. Jelikož se jedná o negativní kompetenční spor, žalobkyně dospěla k závěru, že není nutné vést tzv. dohodovací řízení a že orgánem příslušným pro rozhodnutí sporu je dle § 133 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Nejvyšší správní soud. Pro úplnost žalobkyně dodává, že v posuzovaném případě se nepoužije zákon č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, protože tento zákon řeší kolizi pravomoci soudů a státních orgánů, případně kolizi pravomoci civilních a správních soudů. Stejně tak není dle žalobkyně dána příslušnost Ústavního soudu, protože Ústavní soud není dle § 122 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, oprávněn o kompetenčním sporu rozhodovat v případě, že rozhodnutí o tomto sporu přísluší podle zvláštního zákona jinému orgánu. Správní řád a soudní řád správní však řešení případného kompetenčního sporu upravují dle žalobkyně adekvátním způsobem, příslušnost Ústavního soudu tak není dána. Bez relevance není přesah řízení do evropského práva, žalobkyně proto soudu navrhuje ke zvážení také možnou příslušnost Evropské komise, Evropského sboru pro digitální služby nebo orgánu jiného členského státu.

[6] Žalobkyně má za to, že není věcně příslušná k rozhodování o shora uvedených přestupcích, které jí celní úřad postoupil. K obdobnému závěru dospěl také Městský soud v Praze v předchozím rozsudku v této věci ze dne 18. 1. 2023, č. j. 15 Af 23/2020-277, vyšel přitom z úvahy, že platforma YouTube nepředstavuje audiovizuální služby na vyžádání. Ačkoliv v zákoně o službách pro sdílení videonahrávek, v části změn zákona o regulaci reklamy, chybí přechodná ustanovení, žalobkyně se domnívá, že podle obecných zásad by se řízení zahájena před účinností zákona o službách platform pro sdílení videonahrávek měla dokončit a práva a povinnosti s nimi související posoudit podle zákona o regulaci reklamy, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona o službách platform pro sdílení videonahrávek. Mělo by být přihlédnuto také k zásadě legitimního očekávání obviněného, zásadě jednotnosti řízení, zásadě rychlosti a zásadě hospodárnosti a procesní

pokračování

ekonomie. Odpověď na otázku, zda je platforma YouTube považována za službu platformy pro sdílení videonahrávek, resp. jednotlivé kanály poskytované jejím prostřednictvím audiovizuálními mediálními službami na vyžádání, nebo za službu informační společnosti, může být klíčovou otázkou pro posouzení kompetenční žaloby.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se jedná o kompetenční spor ve smyslu § 97 a násl. s. ř. s., který je definován třemi prvky (předpoklady). Za prvé musí být vedeno řízení, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Za druhé jde o situaci, kdy si dva správní orgány (i) osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – kladný kompetenční spor), nebo (ii) naopak popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – záporný kompetenční spor). Za třetí těmito správními orgány musí být subjekty vymezené v § 97 odst. 1 s. ř. s., a to v kombinacích v tomto ustanovení uvedených (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. Komp 3/2012-49, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. Komp 3/2021-26 nebo nověji usnesení ze dne 15. 6. 2023, č. j. Komp 1/2023-59).

[8] První předpoklad kompetenčního sporu je splněn, neboť řízením, ve kterém vznikl kompetenční spor, je řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve kterém je rozhodováno o právech a povinnostech obviněného.

[9] Druhý předpoklad je také splněn. Z přípisu celního úřadu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 565642-9/2019-510000-12, vyplývá, že celní úřad popřel svoji věcnou příslušnost vydat rozhodnutí ve prospěch žalobkyně. Z kompetenční žaloby vyplývá, že také žalobkyně popřela svoji věcnou příslušnost vydat rozhodnutí o přestupcích. Jde tedy o situaci, kdy dva správní orgány popírají věcnou příslušnost vydat rozhodnutí, tzv. negativní kompetenční spor.

[10] Třetí předpoklad však naplněn není. Žádná ze stran sporu není orgánem územní, zájmové nebo profesní samosprávy, z tohoto důvodu zcela jistě nejde o kompetenční spor podle § 97 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V úvahu tak připadá pouze kompetenční spor mezi ústředními správními orgány podle § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Celní úřad pro hlavní město Prahu, který v projednávaném případě popřel svou příslušnost a postoupil věc žalobkyni, však není ústředním správním orgánem, a to bez ohledu na hledisko posuzování. Z formálního hlediska stačí poukázat na skutečnost, že celní úřad není jako ústřední správní úřad označen ani zákonem č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ani jiným zákonem. Mělo-li by být zvažováno hledisko materiální (ve smyslu usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/04), celní úřady nesplňují ani podmínku celostátní působnosti, ani podmínku nepodřízenosti jiným správním úřadům (§ 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky).

[11] Žalobkyně za žalovaného označila Ministerstvo financí. Z dokumentů přiložených ke kompetenční žalobě však vyplývá, že Ministerstvo financí dosud nebylo účastno předkládaného kompetenčního konfliktu. Aby mohlo být Ministerstvo financí považováno

za stranu projednávaného kompetenčního sporu, muselo by výslovně popřít věcnou příslušnost svou, resp. jemu instančně podřízených správních orgánů, včetně celních úřadů, k vydání rozhodnutí o přestupku (§ 97 odst. 3 s. ř. s.). Tato skutečnost však v projednávané věci nenastala.

[12] Žalobkyni je třeba dát za pravdu, že správní řád v § 133 odst. 4 upravujícím negativní spory o věcnou příslušnost mezi správními orgány nevyžaduje před podáním žaloby provedení dohodovacího řízení. To ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2021, č.j. Komp 2/2020-44, na nějž žalobkyně odkazuje. Pravomoc Nejvyššího správního soudu rozhodovat některé kompetenční spory ve veřejné správě však není dána tímto ustanovením, jak se žalobkyně mylně domnívá, ale samotným soudním řádem správním. Proto je třeba i při výkladu a aplikaci § 133 odst. 4 správního řádu respektovat vymezení kompetenčních sporů ve smyslu § 97 s. ř. s., k jejichž rozhodování je Nejvyšší správní soud jediné oprávněn. To zahrnuje i výše uvedenou podmínku, že se jedná o kompetenční spor mezi dvěma ústředními správními úřady, které (v případě negativního sporu) popřely svou věcnou příslušnost.

[13] Protože není dán třetí zákonný předpoklad kompetenčního sporu podle § 97 s. ř. s., žaloba je nepřipustná (§ 99 písm. a) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ji proto odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[14] Podle § 49 odst. 1 s. ř. s. soud nařizuje jednání k projednání věci samé. Jelikož soud žalobu odmítl pro nepřipustnost, nebylo namístě ve věci nařizovat jednání. Z téhož důvodu soud ostatně ani nevyzýval k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení.

IV. Náklady řízení

[15] V řízení o kompetenční žalobě účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 101 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti, s níž by jim mohly vzniknout náklady řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu